

Lékařské předpisy

nejlepší léky, barvy, olej

je, sklo, sodo, froté, pa

kněžní a knihovní odbočka

Beránek a Syn

- V LÉKARNĚ -

16. a William ul. 13

Nejstarší český lékař v Omaze

DR. E. HOLOVČIČEK

v čís 309 Range Block, 15 a Harney

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Telefon 5 480

Zenská Hlídka

(Dokoučení se str. 13.)

vztahených rukou zakolísalo na

prahem komory.

Doma nebylo nikoho. Vyšetřila

ovčnou přes hluku a nezastavila

se dříve, až přiběhla, bez dechu a

drkotajíc zuby, do nejbližší cha-

lupy.

Vsichni zůstali ztuhlí, když po

chvilku se sebe vypravila, že se ně-

kdo na domě oběsil, a vsichni se

vypravili podívat se na oběsného.

Vždyť to bylo něco neslýchaného,

ve vsi nebylo pamětníka takové

smrti. Nonsodovi Vodráčkovi jed-

nu chvíli napadlo, že to asi nebu-

de pravda, že si asi Pavlata odčal

z tetky blázna a pověsil na trám

stránsáka.

Ale když přišli na dům, vši-

tam Pavlata sám, jak se patří ur-

tey a docela už nehybný. Barka

se nyní utíkla a vydělanila si, že

Pavlata visí ve dveřích komory,

kteří byly vždycky zamečené. Sko-

kem byla u truhlice, kde měla u-

schovanou peníze, ale odvěkla si;

truhlice byla zamečená.

Truhlice byla zamčena a Pav-

lata, obráceně obličejem do ko-

mory, upíral na ni vystrašený po-

hled. To Barku zarazilo, ale lá-

hev po koralec, do dna prázdni,

odvrátila její pozornost. Píkázala

ji nonsodovi.

"Opil se a nevědí, co dělá,"

usoudil tento a poslal syna po

Pavlátových příbuzných, aby jim

oznámil novinu, která jistě nikoho

nepotěší; neboť, až je tomu jakko-

li, je to vždycky hanba, když ně-

kdo z rodiny takhle skončí.

Babička přišla celá rozčehvéná.

Teprve nyní vypravovala o zje-

vení, kterým měl Pavlata, a vsichni

se dívali na nehožtka s minovol-

nou bláznivou tváří a na okamžik

se s ním smířili. Barka se rozpla-

kala, sedla na truhlici, v jedné

ruce knie, v druhé prázdnotu lá-

hev.

Ještě jednou se tak rozplakala,

ale více hanbou, nežli pohumlti,

když ho pochovali do neposvácené

země.

To pohřbu žila jako dříve, a

pracovala, přebíhala, poskakovala,

počila. Jen truhlici přestehova-

la ze strachu z komory dolu do

sednice.

Uplýnuly dva roky. Syn, To-

niak, se oženil a převzal hospodár-

ství. Do domu přišla nevěsta.

Barkina truhlice se vrátila zase na

komora a brzy za ní Barka.

Utyovala se na komoře a s po-

eatku nemyslíla miono na nehož-

tika muže. Ale když se někdy

posavila s nevěstou nebo dlouho

nesměkla ani krejčarce k rozmno-

žení svého pokladu, ztrácela dobře

spaní a začala přemýšlet v noci o

Pavlátovi, proč se všichni oběsil,

jak mu bylo před smrtí, proč se o

běsil zrovna ve dveřích komory,

když na domě bylo tolik trámů?

Tyto obázky, které si z počátku

jen tak nadhazovala, zaziraly se

ji ponemáhli do mozku, přicházely,

af chleba nebo nechtěla, prozá-

zely všechny myšlenky, i ty, se

kterými nebyly v naprosté žádném

vztahu, až se zmožnilo celého její

no-myslení a vyvolaly nehožtka

z jeho věného klidu.

Začal se jí náhle zjevovat —

houpaje se na provaze nad pra-

hem komory, houpaje se a pošl-

hávají po truhlici.

Co to mělo znamenati? Proč tu

byl, co tu hledal?

— a to bylo nehorší! Začal náli-

kat na pekelná mluha, obviňovati

Barku, že měla raději peníze, než

jeho, že je vinna jeho hránou

smrti.

A na konec — co si nevymyslil!

Není pomoci, tvrdil, musí skon-

čit jako on; jako on musí pít i ži-

voť si vzít.

Noc za noci jí nepřestával ří-

kat tato hrozná slova; neustával

presvědčovati ji o této nutnosti.

Mluvil tak důtklivě a tak dlouho

ji mučil, až jednoho dne odesla z

domova, zanechavši synovi truhli-

ci se štěstím i penězi.

Chodila po horských vesnicích,

až v Němčích byla.

Dokud mnoho nepila, pracovala

tu a tam a chodila si slušně.

"Slouží v Němčích," říkali při-

buzní, a pokud to nebylo horší, to

bylo jim to celkem lhostejné.

Ale později ji začali potkávat

po vesnicích nebo na císařské ves-

nici spinavou a otrhanou, s lahvi,

vyčívající z kapsy sukně.

"Barka zebřá!" začalo se se-

ptati a vsichni hleděli, aby co mož-

na nejdříve zatajili tuto druhou

rodinou hanbu. Ale jako se ne-

dalo zatajiti, že se Pavlata oběsil,

nezustalo ani tajem, že Pavlata

pije a chodí zebřatou.

Na počátku svého notulného ži-

vota byla jednou v Olešně podívat

se na Pavlaty hrob a sesla se tu

s babičkou, modlící se za spásu a

nir jeho duše.

"Za mě se taky pomodlete, ma-

minko," řekla Barka; a za chvíli

vyzpyčovala se i ona dobrým mo-

dravým státním úředníkem.

Babička se zhrabila. Přemlou-

vala odlehčující dechem: "Zůstani!

Modli se!" — Ale Barka nemohla

zůstat.

Odešla a chodila po horách, spa-

la v polích, ve studených stuo-

delch a chládech a pila! Když

se opila, bylo jí dobře. To zdálo

se, jediné smířovalo nehožtka.

Nic jí nevyvítil. Nedálo by jí na

studené mozi, připomínal dávno

zapomenuté doby, jak to bylo za

svoboda, když se měli rádi. Za-

hradka voněla stolistými růžemi,

bačkou a božím dřevem. Čes-

ty od muziky za teplých letních

dnů, byly měsíce, hvězdičky, vše-

chno viděla Barka, jako by to by-

lo dnes, tak o tom uměl vypravo-

vat. Bylo jí teplo, jako tenkrát,

když sedala ještě dlouho po muzi-

ce na lince před domkem, objatá

a zapomenutá, a cítila náhle vůni

lilk. I to připomněl, vima jí k so-

bě, jak přišel k ní po prvé na ko-

moru. "Pamatujš, Barusko?"

Jak bych nezapomínala! Pláče

stěsím, radostí, ulčením. Není

nad to, když je člověk mladá, a o-

na je mladá, a začne teprv žít...

Ale je-li strážlivá, chodí k ní jen

oběsily, presvědčena jí, že i ona

musí umřít; zrovna jako on, hrá-

nu smrti, musí jít za ním a to

co nejdříve — a pro vsi tu se

nejde! Jest již čas — na co če-

ká? Myslí snad, že mu utěse, že

ho přelstí?

Ne! Barka nemyslí na to, aby

utekla! I jí samé bylo, by lépe,

kdyby mohla jít za ním, ale co,

když se každý bojí smrti; každý

trouba se vlekl po zaprášené silnici

a spadl v mrazu celé noci.

Což teprve vzít al sam život!

Kdyby se to tak stalo samo od

sebe, aby se na příklad upila nebo

zurzla, nebo spadla se skály!

VÍNO Z PAMPELÍSEK (DANDELION.)

Vezmi jeden galon dobře pře-

Vezmi jeden kvart květů s pampelišek, dobře přeber, však neper.

ŠPENÁTOVÉ OMELETKY.

Vezmi jemně lupínky špenátu

Hořeteli, aby vám vaše ú-

JAHOĐOVÝ NÁKYP.

Proced kvart neb více pekynčů

ŠTOVÍKOVÁ OMAČKA.

Svat na rendlíku lžíci másla

PRODEJ PŘES 30 LOTŮ

NA PRODEJ PŘES 30 LOTŮ

SEDM PROCENT